

แดนนา กับ การสอบ คณิตศาสตร์

โดย ลูซี่ สตีเวนสัน
นิตยสารศาสนจักร
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

“สวดอ่อนนอนเสมอ, เพื่อ
เจ้าจะออกมาอย่างผู้ชนะ”
(หลักคำสอนและ
พันธสัญญา 10:5)

“แดนนา” คุณแม่เรียก
“พร้อมไปโรงเรียนหรือ
ยัง? ได้เวลาอ่านพระคัมภีร์
แล้วจะ!”

“มาแล้วค่ะ!” แดนนา
สอดหนังสือคณิตศาสตร์ใส่
กระเป๋านักเรียนสีส้มสดใส
แล้วสะพายย่า

แดนนากับครอบครัวท่องพระคัมภีร์สัปดาห์ละข้อ
แต่สักวันก่อนไปโรงเรียนพวกเขาฝึกท่องด้วยกัน คุณแม่
พูดว่าการเรียนพระคัมภีร์ข้อใหม่เหมือนกับการผูกมิตร
เพื่อนใหม่ “ทันทีที่ท่องขึ้นใจ ข้อนั้นก็อยู่ในใจให้ลูกใช้
ในยามต้องการ”

แดนนากับน้องสาวยืนอยู่ข้างประตูและท่องข้อประจำ
สัปดาห์ ข้อนั้นมาจากหลักคำสอนและพันธสัญญา

“สวดอ่อนนอนเสมอ, เพื่อเจ้าจะออกมาอย่างผู้ชนะ”
พวกเธอพูดพร้อมกัน

“ออกมาอย่างผู้ชนะ” หมายความว่าอะไรคะ?”

ทาเทียนน่าน้องสาวของแดนนากลาม

“หมายความว่าน้องสามารถทำอะไรๆ ได้!”

แดนนาตอบ

คุณแม่พยักหน้า “เมื่อ
เราสวดอ่อนนอน พระบิดา
บนสวรรค์จะทรงช่วยเรา”
แดนนาทวนพระคัมภีร์
ในใจหลายรอบขณะเธอรีบ
ไปโรงเรียน

สายวันนั้น ครูของแดนนา
ยืนอยู่หน้าห้องเรียนใกล้กับ
ธงชาติกัวเตมาลาสีฟ้าขาว
“ได้เวลาสอบคณิตศาสตร์

แล้วค่ะ” เซโนรา มอราเลสพูด เธอเริ่มแจกข้อสอบ

แดนนาชอบคณิตศาสตร์ เธอเก่งคณิตศาสตร์!

เธอเตรียมสอบมาอย่างดี และรู้ว่าเธอจะทำได้ดี

แดนนาหยิบดินสอและเริ่มทำ เธอรู้สึกดีกับคำตอบ
ของเธอ แล้วก็มาถึงข้อสอบชุดสุดท้าย มันยากมาก
เธอจำวิธีทำไม่ได้!

แดนนา รู้สึกสับสน เธอจะทำข้อสอบเสร็จได้อย่างไร?

เธอกำดินสอแน่นและอ่านข้อต่อไปอีกครั้ง

จากนั้นความคิดหนึ่งก็แวบเข้ามาในสมอง

“สวดอ่อนนอนเสมอ, เพื่อเจ้าจะออกมาอย่างผู้ชนะ...”

แดนนา สูดลมหายใจ เธอหลับตาและกล่าวคำสวดอ่อน
นอนเจี๊ยบๆ ในใจ พระบิดาบนสวรรค์ โปรดทรงช่วยให้ข้า
พระองค์จำสิ่งที่เรารู้มาได้ โปรดทรงช่วยให้ข้าพระองค์
ทำข้อสอบได้ด้วยเถิด

แดนนามองกระดาษข้อสอบอีกครั้ง เธอดูข้อที่ตอบไป
แล้ว จากนั้นก็ดูข้อยากอีกครั้ง เธอเริ่มจำวิธีทำได้! ความ
กลัวหายไป เธอสูดลมหายใจอีกครั้งและทำต่อ
หลังเลิกเรียน แดนนาตื่นตื่นที่จจะเล่าให้ครอบครัวฟัง
ว่าเกิดอะไรขึ้น

“ตอนแรกหนูจำวิธีทำข้อสอบบางข้อไม่ได้” แดนนา
เล่า “แล้วหนูก็นึกถึงข้อพระคัมภีร์ที่เราท่องอยู่ หนูก็เลย
สวดอ่อนนอนและพระบิดาบนสวรรค์ทรงช่วยหนู”

“เยี่ยมไปเลย!” คุณแม่บอก

“พี่ออกมาอย่างผู้ชนะ!” ทาเทียนนาพูด

แดนนาหัวเราะ “ใช่แล้ว! ได้คะแนนเท่าไรไม่สำคัญ
หนูรู้ว่าหนูทำดีที่สุดแล้ว” เธอกอดคุณแม่กับทาเทียน
นาแน่น เธอแทบอดใจรอข้อพระคัมภีร์ที่จะท่องสัปดาห์
หน้าไม่ไหว! ●

เรื่องนี้เกิดขึ้นในกัวเตมาลา ไปที่หน้า ๗๖ เพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับ
ประเทศนั้น!